

Győrffy Ákos
 Ruysbroek-töredékek

– egy készülő kötetből –

*„Aki sokat tud és nem él aszerint, elveszett.”
 (Ruysbroek)*

*„A helyzet mindig ugyanaz, értelemszerűen: felébredni, mosakodni, felöltözni,
 dolgozni, környezetünkkel érintkezésbe lépni, nem kétségbeesni,
 megkísérelni nem kétségbeesni.”
 (Thomas Bernhard)*

(Abból az irányból)

Hódolat Jon Grigorescunak

Láttam állatokat földből. Földből való
 testeket, ahogy mossa őket az eső. Egy
 sövény mögött álltak, egy irányba néztek
 valamennyien. Akkor már napok óta
 esett, a testük egészen formátlanná vált.
 Szétfolyó földkupacok voltak már inkább,
 csak a szemük nem változott, és a tekintetük
 iránya. Csupasz szemgolyók a sövény
 fekete gallyain, mind a dombtető felé
 tekintett. Abból az irányból várták.

(Quarnero I.)

Csak ha a sziget elhagyatott partjait nézte,
akkor érzett nyugalmat. Talán mert tudta,

sosem jut el oda.

(Quarnero II.)

Tengericsillagok a napon. Nem vitték el
őket, talán megfeledkeztek róluk, nem
tudom. Ott heverték a sziklafal párkányán.

Az egyik olyan erősen kapaszkodott még
a kőbe, hogy alig tudtam lefeszegetni róla.
Mégmerevedett karjainak hajlásszöge őrizte
a kő görbületét. Kirajzolódott benne a kín geometriája.

(Quarnero III.)

A város, a tenger. Drótketrecbe zárt kutya,
a hátán friss sebek. Harang. Halrajok imája
a nyílt vízen.

(Quarnero IV.)

Hajnalban szállt be a bárkába, nem vett
búcsút senkitől. A többiek azóta mindennap
emlegetik azt a hajnalt, mégsem vette
észre senki, hogy eltűnt.

(Orpheusz-apokrif)

Testeden csillagképekké állnak össze
a szeplők, anyajegyek. Az égbolt a bőrödre
írja magát.

Gesztenyelevélre írt üzenetek –
a fülemüle süketeknek énekel,
a sikló a vakoknak mutatja az utat.
Ott is lehetnél, ahol vagy.

Ekszpanzió XXIII. „Jel” című tematika megnyitóján:
 Beke Lászlóval, Grensó Istvánnal a visegrádi Mátyás király palota kertjében, 2011 nyara